

Ár 2016, föstudaginn 8. apríl, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Unnur Erla Jónsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 7/2016:**

A
gegn
F.

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru A, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 2. febrúar 2016, með kvörtun sóknaraðila, dags. 1. febrúar 2016. Með tölvupósti nefndarinnar, dags. 3. febrúar 2016, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með tölvupósti dags. 3. mars 2016. Var tölvuskeytið sent sóknaraðila, með tölvupósti nefndarinnar, dags. 3. mars 2016, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir sóknaraðila bárust með bréfi, dags. 17. mars 2016.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar dags. 8. apríl 2016.

II.

Málsatvik.

Þann 11. desember 2009 gáfu B, eiginkona föður sóknaraðila, og sóknaraðili, út skuldabréf nr. X (áður nr. Z), að fjárhæð kr. 5.000.000, til FFF. Sá kröfuhafi virðist aðeins hafa verið útibú FF og er kennitala þess sjóðs tilgreind á bréfinu undir nafni kröfuhafans. Með ákvörðun Fjármálaeftirlitsins 29. mars 2015 tók F yfir eignir og skuldir FF og tók þá um leið yfir réttindi kröfuhafa samkvæmt bréfinu.

Láninu var skilmálabreytt 21. febrúar 2011, með samþykki beggja skuldara. Fljótlega eftir töku lánsins og eftir umrædda skilmálabreytingu fór lánið í vanskil.

Með tölvubréfi lögmanns sóknaraðila til varnaraðila dags. 22. september 2015 vakti hann máls á því að svo virtist vera að F hygðist innheimta umrætt skuldabréf hjá sóknaraðila. Benti hann á að ýmislegt varpaði vafa á gildi skuldabréfsins og eru þau atriði í grófum dráttum þau sömu og byggt er á í máli þessu. Erindi þessu var svarað með tölvubréfi varnaraðila dags. 8. október 2015 þar sem varnaraðili hafnaði því alfarið „að taka [sóknaraðila] út sem meðgreiðanda á skuldabréfi nr. [Z]“. Samdægurs óskaði lögmaður sóknaraðila eftir nánari upplýsingum og gögnum um málið en ekkert svar við erindinu barst, né umbeðin gögn.

Þann 26. nóvember 2015, skrifaði lögmaður sóknaraðila varnaraðila aftur póst og ítrekaði fyrri beiðni um gögn og upplýsingar og benti varnaraðila á lánayfirlit í skrárm Creditinfo vegna skuldabréfsins. Enn ítrekaði lögmaður sóknaraðila þetta við varnaraðila í tölvubréfi dags. 27. nóvember 2015. Því erindi var svarað samdægurs af varnaraðila þar sem því var lofað að greiðslumatið yrði kannað.

Svar varnaraðila barst í tölvupósti þann 1. desember 2015 þar sem fram kom: „*Ekki er að sjá að framkvæmt hafi verið greiðslumat með umræddu láni, [F] telur það þó ekki eiga að skipta máli hér þar sem [A] er sannarlega meðskuldari ekki ábyrgðarmaður, það hefur því ekki áhrif á skuldbindingu greiðanda.*“ Þessari afstöðu varnaraðila mótmælti lögmaður sóknaraðila samdægurs í tölvupósti og óskaði eftir því að varnaraðili endurskoðaði afstöðu sína.

Samdægurs var tölvupóstinum svarað og því lofað að málið yrði skoðað nánar og haft samband hið fyrsta við sóknaraðila, en svar barst ekki fyrr en þann 19. janúar 2016 þegar lögmaður sóknaraðila ítrekaði fyrirspurn við varnaraðila sem svaraði samdægurs að afstaða varnaraðila væri óbreytt.

III.

Umkvörtunarefni.

Á útfylltu eyðublaði nefndarinnar gerir sóknaraðili svofellda kröfu. „*Krafist er afskráningar/ógildingar á kröfu [F] er varðar skuldabréf útgefið 11. des 2009.*“ Í greinargerð með kvörtun til nefndarinnar er kröfunni hins vegar svo lýst: „*Gerð er sú krafa að [F] verði gert að afskrá kröfu á hendur [A] sem grundvallast á skuldabréfi útgefnu þann 11. desember 2009, að fjárhæð kr. 5.000.000.*“ Í þeim kafla greinargerðarinnar sem inniheldur rökstuðning fyrir kröfugerð er krafan enn sett fram og þá svo. „*Í máli þessu er gerð sú krafa að krafa L skv. skuldabréfinu verði afskráð og felld niður hvað varðar [A]*“

Sóknaraðili vísar til þess að innheimtuaðgerðum hafi aldrei verið beint að sóknaraðila vegna skuldarinnar og að greiðsluseðlar vegna lánsins hafi hvorki verið sendir til hans né birst honum á rafrænan hátt. Engum greiðsluáskorunum hafi verið að honum beint og skuld þessi hafi hvorki birst sem forskráð á skattframtölum hans né í lánayfirliti Creditinfo. Þegar sóknaraðili hafi farið í greiðslumat vegna fasteignakaupa í lok árs 2014 hafi þessi skuld hvergi komið fram og hafi ekki verið talin með, enda hafi hún hvergi verið sjáanleg. Sérstaklega vísar sóknaraðili til þess að varnaraðili hafi séð um greiðslumat fyrir sóknaraðila.

Þá byggir sóknaraðili á því að ekkert greiðslumat hafi verið gert á skuldara lánsins í upphafi við lántökuna. Sóknaraðili kveður að í raun hafi staðið til að ábyrgðarmaður yrði á láninu þar sem aldrei hafi staðið til að sóknaraðili myndi greiða af láninu enda hafi það að engu leyti runnið til hans. Sóknaraðili hafi því verið í góðri trú frá því að lánið hafi verið tekið í desember 2009, þar til í september 2015, eða tæpum 6 árum eftir lántökuna, að lánið hafi verið annað hvort uppgert eða að það hefði verið felld niður vegna aðgerða skuldarans B hjá Umboðsmanni skuldara. Þá vísar sóknaraðili til þess að hugsanlega hafi lánið verið klætt í þennan búning (hann gerður meðskuldari en ekki ábyrgðarmaður) þar sem B hafi alls ekki staðist greiðslumat á þessum tíma sem lánið hafi verið tekið. Þetta hafi sóknaraðili eftir föður sínum, C, sem hafi haft milligöngu um lánið gagnvart útibússtjóra sparisjóðsins.

Þá vísar sóknaraðili til þess að lögmaður hans hafi séð um skuldauppgjör fyrir hans hönd við lánardrottna hans og þar hafi tekist að semja um allar skuldir hans og hafi þær verið gerðar upp sama ár með verulegum afslætti og eftirgjöf. Hafi sóknaraðili útvegað sér fjármagn til þess og sé ljóst að þær aðgerðir hefðu aldrei gengið upp hefði umrædd skuld legið fyrir. Í þessari fjárhagslegu endurskipulagningu hafi farið fram ítarleg gagnaöflun varðandi skuldir og skuldbindingar sóknaraðila. Þar hafi meðal annars legið til grundvallar skattframtöl og lánayfirlit frá Creditinfo, en hvergi hafi komið fram skuld við varnaraðila eða ábyrgð sem tengdist umræddu skuldabréfi.

Þá leggur sóknaraðili áherslu á að hann hafi ekki nokkru sinni verið rukkaður um eina afborgun lánsins né hafi hann fengið tilkynningu um vanskil þess. Það hafi fyrst

komið upp í byrjun september 2015 að varnaraðili teldi hann skulda eftirstöðvar lánsins. Hafi þetta komið fram í máli starfsmanns varnaraðila þegar sóknaraðili hafi sótt um greiðslukort. Þá hafi sóknaraðili brugðist við og haft samband við lögmann sinn og hafi í framhaldinu falið honum að gæta hagsmuna sinna.

Allur aðdragandi málsins beri þess skýr merki að í raun hafi verið um að ræða ábyrgð sóknaraðila á láni sparisjóðsins til B. Þá vísar sóknaraðili til þess að með því að hafa skráð sóknaraðila sem meðskuldara hafi sparisjóðurinn losnað undan því að framkvæma greiðslumat sem B hefði vafalaust ekki staðist. Þá hafi engir fjármunir af andvirði lánsins runnið til sóknaraðila og honum hafi hvorki verið kynnt ráðstöfun lánsins né fjárhagsstaða meðskuldara sem hafi verið erfið á þessum tíma eins og sparisjóðnum hafi verið fullkunnugt um. Andvirði lánsins hafi verið notað til að gera upp önnur vanskil B sem og eiginmanns hennar. Lánið hafi hvorki fyrr né síðar verið skráð á nafn sóknaraðila. Hvorki í lánayfirlitum, forskráningu skattframtala, né hafi það komið fram í meðferð á greiðslumati vegna fasteignakaupa löngu síðar. Það hafi fyrst komið í ljós tæpum 6 árum eftir lántökuna að lánið hafi verið skráð á nafn sóknaraðila með öllum vanskilum og eftir að krafan hafi verið felld niður hvað varðar B. Með þessari skráningu eða skráningarleysi, hafi sóknaraðili verið í góðri trú um að hér væri ekki um skuld hans að ræða. Þetta hafi haft áhrif á stórar ákvarðanir hjá honum varðandi endurskipulagningu fjármála sinna árið 2013 og fasteignakaup í lok árs 2014. Því vísar sóknaraðili til þess að standi krafa varnaraðila óbreytt sé fjárhagsleg staða hans í uppnámi og engar forsendur fyrir fasteignakaupum hans o.fl.

Engum greiðsluseðlum eða vanskilatilkynningum hafi verið beint að sóknaraðila. Slíkt hefði verið mikilvægt því þá hefði hann ekki verið í góðri trú um árábil að lánið væri honum óviðkomandi. Þetta sé í engu samræmi við venjur í bankaviðskiptum og hefðbundið innheimtuferli skuldabréfa. Eðlilega hljóti að mega gera þá kröfu til fjármálastofnana að kröfur séu skráðar og þeim haldið til haga, þá ekki síst þegar höfð sé í huga sú mikla rafræna skráning sem sé nú til staðar og birtist meðal annars í skráningu skulda aðila á skattframtölum og skráum Creditinfo sem bankar séu aðilar að.

Í viðbótarathugasemdum byggir sóknaraðili á því að nefndin sé á stjórnsýslustigi og því eigi lög um meðferð einkamála ekki við. Að auki telur sóknaraðili að málátilbúnaður hans sé skýr og einfaldur og skortur á tilvísun til lagaákvæða skipti ekki máli. Meðferð mála fyrir nefndinni sé ætlað að vera einföld og fljótfarin, til þess ætluð að ólöglerðir aðilar geti sett fram kröfur á einfaldan hátt.

Hvað varðar kröfugerð sóknaraðila vísar hann til þess að brotnar hafi verið venjur í bankaviðskiptum eins og sérstaklega hafi verið tekið fram í kvörtun hans. Það sé því ekki rétt að sóknaraðili hafi ekki borið fyrir sig að góðar viðskiptavenjur hafi verið sniðgengnar.

Þannig verði varnaraðili, sem fagaðili og í yfirburðarstöðu að bera hallann af því að hafa ekki fylgt verklagsreglum og góðum venjum varðandi þessa lánveitingu. Það megi vera augljóst af málsatvikalýsingu og gögnum málsins að sóknaraðili hafi ekki verið að taka lán vegna eigin þarfa og hafi því ekki fengið neitt af andvirði lánsins til sín.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess aðallega að kröfu sóknaraðila verði vísað frá. Til vara krefst varnaraðili þess að kröfu sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili telur að vísa verði kröfu sóknaraðila frá úrskurðarnefndinni, sbr. 6. gr. samþykktar nefndarinnar. Samkvæmt e-lið greinarinnar fjallar nefndin ekki um mál

sem eru það óljós, illa upplýst eða kröfur aðila svo óskýrar að þau eru ekki tæk til úrskurðar. Sóknaraðili krefjist þess að varnaraðila „verði gert að afskrá kröfu“ sína á hendur sóknaraðila án þess að hafa skýrt nánar hvað felst í hugtakinu „afskrá“. Þá hafi sóknaraðili ekki tilgreint nein lagarök til stuðnings kröfu sinni. Ljóst sé að framangreind atriði skipti verulegu máli varðandi varnir varnaraðila. Því byggir varnaraðili á að það sé ómögulegt fyrir varnaraðila að taka til varna í málinu þar sem málatilbúnaður sóknaraðila sé svo óljós. Varnaraðili bendir einnig á að lögmaður sóknaraðila hafi kvartað fyrir hönd hans og því telur varnaraðila að gera verði þá kröfu að málatilbúnaðurinn standist kröfur d-, e- og f-liða 1. mgr. 80. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála um skýran og glöggan málatilbúnað. Jafnframt sé kröfugerðin það óskýr að nefndin geti ekki orðað niðurstöðu sína í samræmi við hana. Að mati varnaraðila séu því skilyrði ákvæðis e-liðar 6. gr. samþykkt fyrir nefndina uppfyllt í málinu.

Verði ekki fallist á kröfu um frávisun málsins krefst varnaraðili þess að kröfu sóknaraðila verði hafnað, enda hafi stofnast gildur löggerningur á milli sóknaraðila og sparisjóðsins, nú varnaraðila, um greiðslu skuldar samkvæmt umræddu skuldabréfi, sbr. meginreglu samninga- og kröfuréttar um skuldbindingargildi samninga. Því geri varnaraðili ráð fyrir því að með kröfu sinni sé sóknaraðili að krefjast ógildingar á skuldbindingu sinni en sönnunarbýrði um að skuldbinding sóknaraðila sé ógild hvíli á sóknaraðila og hafi hann ekki sýnt fram á það. Þá hafi sóknaraðili hvorki vísað til, né fært rök fyrir því, að atvik hafi verið með þeim hætti að þau falli undir ógildingarreglur samningaréttar. Það sé afstaða varnaraðila að meta þurfi allar aðstæður við lánveitingu, samning aðila og önnur atriði sem varpað geti ljósi á hvort ógilda beri skuldbindingu sóknaraðila og þá í samræmi við 36. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggerninga (smnl.) Sóknaraðili hafi hvorki vísað til ákvæðisins né leitast við að sýna fram á að skilyrðum þess að beita megi ákvæðinu hafi verið fullnægt. Þannig sé í kvörtuninni ekki byggt á því að það sé ósanngjarnt eða andstætt góðri viðskiptavenju að varnaraðili beri fyrir sig skuldbindingu sóknaraðila. Ekki sé heldur leitast við að sýna fram á að það hafi stafað af einhverjum eða öllum þeim tilvikum sem tilgreind séu í 2. mgr. 36. gr. áðurnefndra laga og séu grundvöllur ósanngirnismatsins eða þess að samningur sé andstæður góðri viðskiptavenju. Með vísan til dóms Hæstaréttar frá 29. nóvember 2012 í máli nr. 213/2012, þá telur varnaraðili að hafna verði kröfu sóknaraðila á framangreindum grundvelli.

Verði ekki fallist á framangreind rök byggir varnaraðili á því að sóknaraðili hafi ekki sýnt fram á með málatilbúnaði sínum að það sé ósanngjarnt eða andstætt góðri viðskiptavenju að sóknaraðili sé bundinn við skuldbindingu sína sem meðskuldari skuldabréfsins. Varnaraðili telur því að sóknaraðili hafi ekki sýnt fram á að skilyrði 36. gr. smnl. séu uppfyllt til að unnt sé að fallast á kröfu hans.

Varnaraðili bendir á að gögn málsins beri skýrlega með sér að sóknaraðili sé meðskuldari skuldabréfsins enda sé hann tilgreindur sem skuldari á skuldabréfinu og hafi skrifað undir sem slíkur. Þá hafi sóknaraðili jafnframt skrifað undir sem skuldari á skjal merkt: „Greiðsluáætlun v/Skuldabréfs“, sem sé hluti af skuldabréfinu, sbr. einnig þágildandi lög nr. 121/1994 um neytendalán. Einnig hafi sóknaraðili skrifað undir sem skuldari á skilmálabreytingu, dags. 21. febrúar 2011. Varnaraðili telur framangreind skjöl skýr að efni til og að sóknaraðila hafi mátt vera ljóst að með undirritun sinni hafi hann samþykkt að takast á hendur að vera meðskuldari skuldabréfsins. Framangreindu til stuðnings vísar varnaraðili til úrskurðar nefndarinnar í málum nr. 174/2012 og 1/2015.

Þá telur varnaraðili það ekki geta hafa þýðingu fyrir gildi umræddrar skuldbindingar sóknaraðila að varnaraðili hafi framkvæmt greiðslumat á sóknaraðila í

október 2014, áður en samruni varnaraðila og sparisjóðsins hafi átt sér stað, vegna óskyldrar lánveitingar og skuld samkvæmt umræddu skuldabréfi hafi ekki komið fram. Í greiðslumatinu sé eftirfarandi fyrirvari: „*Framangreindar upplýsingar um skuldir og fjárhagsstöðu lántaka eru að hluta til frá honum sjálfum komnar og eru að öllu leyti á ábyrgð lántaka. Niðurstöður greiðslumats miðast við þann tíma sem upplýsingarnar eru gefnar og ber því að líta á þær sem áætlun um greiðslugetu lántaka. Forsendur greiðslumats og niðurstaða á greiðslugetu lántaka sem og breytingar á fjárhagslegum aðstæðum lántaka eru því án allrar ábyrgðar [F]*“ Í ljósi framangreinds hafi sóknaraðila borið að upplýsa varnaraðila um umrædda skuld sem hann hafi á þeim tíma staðið í við sparisjóðinn.

Varnaraðili mótmælir því einnig að skráning á skuldbindingu sóknaraðila á tiltekinn hátt í kerfum sparisjóðsins eða hjá varnaraðila geti ein og sér haft áhrif á úrslit þessa máls. Því geti skráningin ekki haft nein réttaráhrif, hvorki fyrir varnaraðila né sóknaraðila, sbr. einnig úrskurð nefndarinnar í máli nr. 174/2012. Í því sambandi bendir varnaraðili á að umrætt skuldabréf sem sóknaraðili hafi gerst meðskuldari að sé viðskiptabréf og í samræmi við ólögfestar viðskiptabréfareglur kröfuféttarins séu það efnisatriði viðskiptabréfsins ein og sér sem gildi í lögskiptum skuldara og kröfuhafa. Þannig eigi bréfið að bera með sér öll réttindi og skyldur beggja aðila. Í máli því sem hér sé til umfjöllunar hafi skuldabréfið skýrlega borið með sér að sóknaraðili hafi ætlað sér að gerast meðskuldari, en ekki ábyrgðarmaður.

Varnaraðili bendir jafnframt á að forskráning upplýsinga inn á skattframtöl, svo sem um laun eða skuldir við banka, séu gerð til að auðvelda framtalsskil og gera þau öruggari og réttari. Framteljendur beri þó ábyrgð á framtalsskilum sínum og því beri þeim að yfirfara þær upplýsingar sem þar séu og fullvissa sig um að þær séu réttar. Þegar farið sé inn á vefframtöl hjá Ríkisskattstjóra hafi verið vakin sérstök athygli á þessari skyldu og að framteljandi þurfi að yfirfara framtalið og kanna hvort áritaðar upplýsingar séu réttar og það sé áréttað að framtalsskilin séu ætíð á ábyrgð framteljanda en þar segir: „*Framtalsskil eru allaf á ábyrgð framteljanda. Því þarf að fara vandlega yfir þær upplýsingar sem eru áritaðar á framtalið, bæta við því sem kann að vanta og gera leiðréttingar ef tilefni er til.*“ Framteljendum beri því að leiðrétta áritaðar upplýsingar á framtöl séu þær rangar. Með vísan til framangreinds hafi sóknaraðila borið að tilgreina umrætt skuldabréf í skattframtölum sínum og hafi sparisjóðurinn eða varnaraðili ekki borið ábyrgð á mistökunum. Varnaraðili bendir enn fremur á að í lánayfirlitum frá Creditinfo hafi komið fram undir liðnum „Skýringar“ eftirfarandi fyrirvari: „*Af tæknilegum ástæðum geta tiltekna tegundir skuldbindinga verið utan miðlunar hjá einstaka þátttakendum. Í einhverjum tilvikum þar sem einstaklingur er meðgreiddandi láns, þá birtast ekki upplýsingar um lánið í skuldastöðuylfirliti viðkomandi.*“ Loks vísar varnaraðili til þess að engu máli skipti þótt sparisjóðurinn og síðar varnaraðili hafi ekki sent sóknaraðila greiðsluseðla enda hafi honum ekki borið skylda til þess. Með vísan til framangreinds telur varnaraðili að sóknaraðili hafi ekki geta verið í góðri trú um að skuld samkvæmt umræddu skuldabréfi væri fallin niður.

Að öllu framangreindu virtu telur varnaraðili það hvorki geta talist ósanngjarnt né andstætt góðri viðskiptavenju þótt skuld sóknaraðila samkvæmt umræddu skuldabréfi hafi verið haldið upp á hann. Að því virtu séu ekki fyrir hendi skilyrði til að víkja til hliðar skuldbindingu sóknaraðila á grundvelli 36. gr. laga nr. 7/1936.

Varnaraðili bendir jafnframt á að sóknaraðili hafi ekki rökstutt kröfu sína á grundvelli þess að um rangar forsendur hafi verið að ræða þegar hann hafi gefið út skuldabréfið sem meðskuldari. Í ljósi þess að sóknaraðili haldi því fram að hann hafi ekki verið að gerast meðskuldari, heldur í reynd ábyrgðarmaður, þá telur varnaraðili rétt að færa fram rök fyrir því að atvik hafi ekki verið með þeim hætti að þau falli undir 32.

gr. smnl. En varnaraðili telur að skilyrði ákvæðisins séu ekki uppfyllt enda bendi gögn málsins ekki til annars en að vilji sóknaraðila hafi staðið til þess að gerast meðskuldari skuldabréfsins. Þá hafi sóknaraðili ekki sýnt fram á að sparisjóðurinn eða varnaraðili hafi haft ástæðu til að ætla að efni skuldabréfsins hafi verið tilkomið vegna mistaka.

Að lokum mótmælir varnaraðili fullyrðingum sóknaraðila um að B hefði ekki staðist greiðslumat þegar lánið hafi verið veitt sem marklausum og ósönnuðum og telur þær ekki geta haft áhrif á niðurstöðu málsins þar sem sóknaraðili hafi sjálfur verið meðskuldari skuldabréfsins. Hafi það verið á hans ábyrgð að kynna sér greiðslugetu B sem meðskuldara enda hafi sparisjóðnum verið óheimilt að upplýsa hann um viðskipta- eða einkamálefni hennar, sbr. gr. laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki.

V.

Niðurstaða.

Fyrr er rakið hvernig krafa sóknaraðila hefur ýmist verið sett fram sem krafa um afskráningu, ógildingu eða niðurfellingu á skuldbindingu sóknaraðila á skuldabréfi nr. X sem gefið var út af B og sóknaraðila dags. 11. desember 2009 til Sparisjóðsins á Suðurlandi.

Varnaraðili krefst þess að aðallega að kröfu sóknaraðila verði vísað frá með vísan til 6. gr. samþykktá nefndarinnar, nánar til tekið e-liðar greinarinnar, þar sem kröfugerð sóknaraðila sé svo óljós þar sem sóknaraðili skýrir ekki frekar hvað felst í hugtakinu „afskrá“ ásamt því að sóknaraðili tilgreindi ekki nein lagarök til stuðnings kröfu sinnar og vísar þar til 80. gr. laga um meðferð einkamála nr. 91/1991.

Enda þótt óheppilegt sé að framsetning kröfunnar sé ekki skýrari, verður að telja að það sé nægilega skýrt að þess er krafist að krafa varnaraðila á sóknaraðila á grundvelli skuldabréfsins verði ógilt. Það leiðir af eðli nefndarinnar, sem ætlað er að gefa viðskiptamönnum fjármálafyrirtækja færi á að bera mál sín upp án verulegs kostnaðar, að ekki verða gerðar ríkar kröfur um vísan til réttarreglna eða önnur slík atriði í málalíbúnaði þeirra. Hér þykir einnig mega líta til þess að málalíbúnaður varnaraðila gerir ráð fyrir þessum skilningi á kröfunni og fæst ekki betur séð en að málstaður hans hafi komist fyllilega til skila. Verður ekki gerð krafa að kvörtun sóknaraðila uppfylli skilyrði laga um meðferð einkamála nr. 91/1991. Verður frávísunarkröfu varnaraðila því hafnað.

Sóknaraðili byggir á því að hann sé í sjálfskuldarábyrgð á umræddu skuldabréfi, en sé í raun ekki meðskuldari þess. Þessu verður að hafna. Bréfið ber skýrlega með sér að með undirritun sinni tók sóknaraðili umrætt lán ásamt samskuldara sínum. Við skilmálabreytingu sem gerð var á bréfinu árið 2011 kom það sama afdráttarlaust fram. Getur sóknaraðili ekki borið fyrir sig að hafa verið í góðri trú um að hann skuldaði ekki andvirði bréfsins, enda tekur góð trú mið af því sem hann mátti vita um þessa skuldbindingu sína.

Óumdeilt virðist í þessu máli að forveri varnaraðila skráði þetta lán ekki í bækur sínar eða rafræn kerfi þannig að sóknaraðili væri þar tilgreindur skuldari og að þetta varð til þess að honum bárust engir greiðsluseðlar vegna lánsins, auk þess sem lánið kom hvergi fram í yfirlitum yfir skuldastöðu hans, hvorki í skattframtölum, né í öðrum rafrænum kerfum þar sem fjármálastofnanir skrá skuldir einstaklinga. Því er á hinn bóginn ekki haldið fram að sóknaraðili hafi sjálfur nokkru sinni gert athugasemdir við þetta og fæst ekki betur séð en að hann hafi unað við að fá engar upplýsingar um lánið, jafnvel eftir að hann samþykkti skilmálabreytinguna árið 2011 þar sem staða hans sem skuldara var áréttuð. Í samræmi við almennar reglur kröfuréttar er ekki unnt að fallast á að krafan hafi fallið niður við það eitt að kröfuhafinn krafðist ekki greiðslu og að skuldarinn bauð hana ekki fram.

ÚRSKURÐARNEFND UM VIÐSKIPTI VIÐ FJÁRMÁLAFYRIRTÆKI

Eins og málið er lagt fyrir nefndina verður ekki fjallað um að hvaða marki einstakar greiðslur, eða jafnvel lánið í heild sinni kunni að vera fyrndar, enda ekki á því byggt og ekkert liggur fyrir um gjaldfellingu lánsins. Þá hafa engar upplýsingar verið lagðar fyrir nefndina um eftirgjöf lánsins gagnvart samskuldara sóknaraðila og engar kröfur á henni reistar.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Frávísunarkröfu varnaraðila, F er hafnað.

Kröfu sóknaraðila, A, um að krafa varnaraðila á hendur sóknaraðila vegna skuldabréfs nr. X verði ógilt, er hafnað.

Reykjavík, 8. apríl 2016.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson
Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Jóhann Tómas Sigurðsson
Unnur Erla Jónsdóttir